

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1071/2023
12.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мине Миљковић и браниоца окривљеног Будимира Рилака, адвоката Бранка Уњића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 37/21 од 30.01.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-401/23 од 21.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 37/21 од 30.01.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-401/23 од 21.07.2023. године и то браниоца окривљеног АА, адвоката Мине Миљковић у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, а браниоца окривљеног Будимира Рилака, адвоката Бранка Уњића, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Будимира Рилака, **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Вишег суда у Крушевцу К 37/21 од 30.01.2023. године, оглашени су кривим поред осталих и окривљени АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело а изречена му је и мера безбедности одузимање предмета прецизно опредељених у изреци пресуде, док је окривљени Будимир Рилак оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године. Истом пресудом окривљени су обавезани да суду и Вишем јавном

тужилаштву у Крушевцу плате трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-401/23 од 21.07.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крушевцу, браниоца окривљеног ББ, окривљеног Будимира Рилака и његових бранилаца, браниоца окривљеног ВВ и браниоца окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Крушевцу К 37/21 од 30.01.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Мина Миљковић, због повреде закона, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи, тако да окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет и

- бранилац окривљеног Будимира Рилака, адвокат Бранко Уњић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те након оцене навода у захтевима нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мине Миљковић је неоснован, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Будимира Рилака, адвоката Бранка Уњића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Мина Миљковић у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је због истих радњи окривљеног Основно јавно тужилаштво у Крушевцу у предмету КТ 54/21 Кео 38/21 донело наредбу којом се одлаже кривично гоњење уз обавезу да окривљени најкасније до 01.04.2021. године изврши уплату новчаног износа од 30.000,00 динара у хуманитарне сврхе и да достави доказ о извршавању ове обавезе, као и да се исти подвргне одвикавању од опојних дрога, тако што ће се у року од 3 дана од дана пријема наредбе јавити на Одељење за болести зависности, Служби за психијатрију Опште болнице у Крушевцу и рок за извршење ове обавезе износи 6 месеци. Имајући у виду донету наредбу и чињеницу да је окривљени обе обавезе благовремено извршио, те да је фактички већ кажњен за дело које је учинио, то исти није могао за исти кривични догађај бити изнова кривично гоњен, на који начин те бранилац суштински указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни суд оцењује као неосноване.

Ово стога што у конкретном случају није донета одлука јавног тужиоца у складу са одредбама ЗКП, па се не може говорити о пресуђеној ствари ни о примени начела *ne bis in idem* прописаног чланом 4. ЗКП, посебно из разлога што је одлука о одлагању кривичног гоњења и оцена да ли је окривљени и када је испунио обавезе, па сходно томе и да ли ће се кривично гоњење наставити, искључиво овлашћење јавног тужиоца и Врховни суд није овлашћен да у својој одлуци утврђује и цени да ли је јавни тужилац требало да донесе решење којим ће одбацити кривичну пријаву. Сходно томе, самим тим што у конкретном предмету јавног тужиоца није донето решење, то се не може радити о пресуђеној ствари, па су супротни наводи изнети у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, оцењени неоснованим.

Бранилац окривљеног Будимира Рилака, адвокат Бранко Уњић у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се побијане пресуде заснивају на незаконитом доказу. Као незаконит доказ бранилац у захтеву означава одбрану окривљене ГГ, коју је суд прочитао и извео као доказ, а у односу на коју је раздвојен поступак.

Овакви наводи браниоца окривљеног изнети у захтеву за заштиту законитости не могу се прихватити као основани.

Из списка предмета произилази да је окривљена ГГ своју одбрану дала на главном претресу 27.09.2022. године, а потом је 12.12.2022. године те да је у односу на ову окривљену накнадно раздвојен кривични поступак и одређено је да ће се исти посебно довршити када се за то стекну процесни услови. Имајући у виду да је на главном претресу одржаном дана 30.01.2023. године суд извршио увид у записник са главног претреса 27.09.2022. године и у одбрану окривљене дату пред истим саставом већа, а сходно одредби члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, то су супротни наводи браниоца да је извођењем као доказа одбране окривљене према којој је накнадно раздвојен поступак учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Будимира Рилака указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која повреда представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања истакнуте повреде бранилац указује да првостепени суд пресуду заснива само на исказу окривљене ГГ, док сви остали докази не указују да у радњама окривљеног има елемената дела за које је оглашен кривим, јер из свих изведених доказа произилази да окривљени Будимир Рилак није имао никакав контакт са опојном дрогом која је пронађена код ГГ, те се пресуда по наводима браниоца заснива на слободном судијском уверењу, а занемарују се материјални докази на који начин се оспорава утврђено чињенично стање и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Будимира Рилака, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**